

zákona. Sporno však zůstalo mezi stranami, zda přijal peníze u výkonu působnosti jemu svěřené a zda překročil tuto svou úřední povinnost. Soud první stolice v souhlase se žalobcem vychází se stanoviska, že S. byl v kritické době vrchním soudním oficiálem u okresního soudu v D., že byl ve věci nezl. Alžběty P-ové u dožádaného soudu zapisovatelem, zastupovav vrchního oficiála soudního R-a, a že byl ve výkonu úřední, dále že S. byl rozsudkem porotního soudu ze dne 22. října 1923 pro zločin úřední zpronevěry odsouzen do žaláře 18 měsíců, rozhodnutím disciplinární komise vrchního zemského soudu ze dne 16. listopadu 1923 dle §u 216 služ. pragm. ze služby propuštěn a že odsuzujícím rozsudkem porotního soudu jest civilní soud dle §u 268 c. ř. s. vázán. Než třebas jest správné, že civilní soud jest rozsudkem trestního soudu co do důkazu a přičitatelnosti trestného činu dle §u 268 c. ř. s. vázán, přece jen nelze v tomto případě přehlédnouti, že tu není rozsudkem porotního soudu ze dne 22. října 1923 zjištěno, že porušil S. právo u vykonávání své působnosti, t. j. působnosti jemu přidělené, svěřené, kterouž otázkou se rozsudek ten a vůbec trestní řízení ani nezabývaly, nýbrž jen, že peníze k složení do sirotčí pokladny k jeho rukám, jako soudního úředníka, tedy z příčiny jeho veřejného úřadu státního, připočítané — bez ohledu, spadalo-li to do jeho působnosti úřední čili nic — zpronevěřil, chybí důležitá a nezbytná součástka k odůvodnění žaloby syndikátní, že porušeno bylo právo u vykonávání působnosti úředníkovy, t. j. působnosti jemu svěřené. O této skutečnosti nabídl důkaz žalovaný erár dotazem u okresního soudu v D. v ten rozum, že S. nebyl vůbec a zejména ne v červenci a srpnu 1923 oprávněn přijímati peníze od stran, kterýžto důkaz soud první stolice nepřipustil a proto právem vytkl odvolatel, že řízení prvního soudu trpí podstatnými vadami, jež zabránily důkladné vysvětlení a řádné posouzení rozepře. Odvolací soud, připustiv nabídnutý důkaz dotazem u okresního soudu v D., vadu vytykanou odstranil a zjistil, že bývalý vrch. oficiál soudní S. byl v měsíci červnu, červenci a srpnu 1923 zaměstnán v prvním (nesporném) oddělení soudním jako kancelářská síla a nebyl ani v této době ani před tím oprávněn přijímati jako úřední osoba peníze. Ze zjištění toho plyne, že S. nejsa oprávněn přijímati peníze, neporušil u vykonávání svého úřadu přestoupením úřední povinnosti právo a že tím nezpůsobil žalobci škodu, nýbrž že jako soudní úředník neoprávněně přijal peníze a je určenému účeli neodvedl, nýbrž si je přivlastnil, což však nenaplnuje podstatu syndikátní žaloby. Vzhledem k tomu, že nejsou splněny veškeré předpoklady podstaty syndikátní žaloby, musilo býti odvolání žalujícího justičního eráru vyhověno, rozsudek soudu první stolice změněn a žalobce se žalobní žádostí zamítnut, aniž bylo třeba se zabývati tím, zda snad i po minutím vyhlášek u okresního soudu, jak nesporno, vyvěšených si žalobce škodu zavinil sám, čili nic.

Čís. 6099.

O návrhu veřejného společníka, by byl odvolán likvidator veřejné obchodní společnosti, jest soudu rozhodovati zásadně v řízení nesporné

ném, leda že by šlo o sporné skutkové okolnosti, jež mohou býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením (§ 2 čís. 7 nesp. říz.).

(Rozh. ze dne 8. června 1926, R I 348/26.)

Návrh veřejného společníka Josefa M-a, by byl druhý společník Josef R. odvolán jako likvidátor veřejné obchodní společnosti, rejstříkový soud usnesením ze dne 24. června 1925 odmítl a odkázal navrhovatele na pořad práva. Důvody: Dle údajů návrhu jde o neprotokolovanou společnost, která dle smíru ve sporu Ck II a 66/25 má likvidovati, likvidátorem byl ustanoven Josef R., v návrhu se žádá odvolání likvidátora z příčin tamže uvedených a jmenování nového likvidátora, jde tedy v první řadě o odvolání podle čl. 134 obch. zák., návrh žádá o to v řízení nesporném, ale neprávem; ze spisu Ck II a 66/25 jde na jevo, že likvidátor Josef R. byl jmenován dohodou stran, nikoliv soudem, nemůže tedy soud učiniti žádné opatření ohledně odvolání (viz Komentář Pisko str. 451, I. díl), nutno toto odvolání vymoci žalobou, neboť má se zjistiti, zda tu jsou prokázány okolnosti odůvodňující odvolání likvidátora (důležité příčiny v čl. 134 obch. zák., srovnej i čl. 133 o určení (jmenování) likvidátorů), návrh okolností těch uvádí celou řadu; pořad práva žádá rozhodnutí nejv. soudu ze dne 22. února 1905, čís. 2244, Adler Clemens čís. 2477, ze dne 15. února 1905, čís. 1710, sbírka Věstníku čís. 871. Rekursní soud usnesením ze dne 2. září 1925 napadená usnesení zrušil a uložil prvému soudu, by nepřihlížeje k odmítacímu důvodu, dále o návrhu jednal. Rejstříkový soud po té usnesením ze dne 20. října 1925 návrhu vyhověl, odvolal likvidátora Josefa R-a a ustanovil likvidátorem Josefa M-a. Rekursní soud usnesením ze dne 20. ledna 1926 napadené usnesení potvrdil.

Nejvyšší soud vyhověl částečně dovolacímu rekursu Josefa R-a, napadené usnesení rekursního soudu ze dne 20. ledna 1926, potvrzující usnesení prvního soudu, jakož i usnesení rekursního soudu ze dne 2. září 1925 a usnesení prvního soudu ze dne 20. října 1925 zrušil a obnovil usnesení prvního soudu ze dne 24. června 1925.

Důvody:

Dle čl. 134 obch. zák. může býti likvidátor odvolán jednomyslným usnesením všech společníků nebo — a o to tu jde — k návrhu některého z nich z důležitých příčin soudcem. Zákon nepraví, v jaké formě a v jakém řízení, zda ve sporném či v nesporném má soudce postupovati a mluví také jen zcela všeobecně o návrhu, nikoli o žalobě (tak jako na př. v čl. 130 odstavec první obch. zák.). Z toho nutno dovoditi, že zásadně jest rozhodnouti v řízení nesporném, jímž bude také umožněno rychlejší skončení likvidace, než kdyby teprve mnohdy dlouho trvajícím sporem měla býti vyřešena otázka předurčující pro způsob provedení likvidace po případě jiným likvidátorem. To ovšem předpokládá, že nejde o sporné skutkové okolnosti, které mohou býti vysvětleny jen řádným průvodním řízením (§ 2 čís. 7 patentu o nesp. říz.). Námitce, že jest

společník povolán k likvidaci již po zákonu (čl. 133 první odstavec obch. zák.), že tedy úřad likvidátora vykonává jako své subjektivní právo, které může být oduznáno jen a výhradně ve sporu, dlužno čeliti úvahou, že toto jeho právo jest již předem zákonem omezeno případným zákrokem soudcovským (čl. 133 druhý odstavec obch. zák.). Dle těchto zásad jest postupovati i v tomto případě. Jest nesporno, že ve sporu Ck II a 66/25 ujednali oba veřejní společníci Josef M. a Josef R. dne 20. března 1925 smír, dle něhož se dohodli na likvidaci společnosti, jakož i na tom, že likvidaci provede společník R. pokud možno nejdříve, a, kdyby likvidace nebyla provedena do dvou měsíců, že složí druhému společníku M-ovi v téže lhůtě účet z dosavadního průběhu likvidace. Společník M. podal dne 13. června 1925 návrh, aby byl Josef R. jako likvidátor odvolán, poněvadž neprovedl likvidaci ani do tří měsíců, že se likvidaci vyhýbá, jmenovitě, že neprodal dosud svršky, náležející společnosti, že také nedal kancelářské místnosti firmy k dispozici majitele domu, že nepodal navrhovateli v určené lhůtě zprávu o stavu likvidace, že má zájem na protahování jejím a že staví reklamní kiosky na povolení udělená společnosti. V tom spatřuje Josef M. důležité příčiny, aby byl Josef R. jako likvidátor odvolán. Josef R. namítl ve svém rozkladu proti usnesení prvního soudu ze dne 20. října 1925 mimo jiné, že hlavní příčinou, proč nemohl likvidaci provést v čas, bylo, že navrhovatel nedodal mu v čas doklady, že samostatně v obchodě jednal než ještě došlo ke smíru, o čemž on neměl vědomosti, že odebral z kanceláře různé předměty, že dopsal zákazníkům firmy, aby za dodané reklamní tabulky firmy neplatili, čímž mu provedení likvidace bylo stíženo. Kancelář prý vypověděl, svršky nemohl však prodati, poněvadž jich nutně potřeboval ku provozu podniku. Mimo to jsou prý v běhu spory se zákazníky, takže nemohl sestaviti bilanci. Není správně, že se zdráhal navrhovateli podati zprávu o stavu likvidace. Jest tedy zřejmo, že se oba společníci o příčině neukončení likvidace v době stanovené smírem podstatně rozcházejí. Nesrovnalosti tyto nemohou býti odstraněny a tím zjednána spolehlivý podklad pro rozhodnutí o návrhu na odvolání společníka R-a jako likvidátora prostou výměnou názorů a jednostrannými, kusými doklady listinnými, nýbrž třeba připustiti i námítky proti důkazům a protidůkazy o všech rozhodných a sporných skutkových okolnostech, což možno provésti jen v řízení sporném. Prvý soud zaujal tudíž ve svém usnesení ze dne 24. června 1925, odkávav navrhovatele na pořad práva, v podstatě správné stanovisko a bylo proto rozhodnuto, jak se stalo.

Čís. 6100.

Při překladu firmy do jazyků cizích, v tuzemsku neobvyklých, dlužno použití úředního názvu sídla firmy v jazyku státním, třeba bylo vzhledem k §u 2 nařízení ze dne 25. srpna 1921, čís. 324 sb. z. a n. přípustno, používatí též úředního názvu v jazyku národní menšiny.

Předpisy o úředních názvech měst a obcí platí též pro veřejné knihy a záznamy, zejména i pro obchodní rejstřík.